

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/104/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819203461
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7819203461.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Viktórie Midovej v spore žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, zast. JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Bratislava, Majernikova 3479/3A, proti žalovanému V. Č., O.. X.X.XXXX, bytom Y. XXXX/XX, o zaplatenie 200 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 12Csp/161/2019-47 z 27.9.2020 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom zamietol žalobu a rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodol takto o žalobe, ktorou sa žalobca od žalovaného domáhal zaplatenia istiny vo výške 200 €, odplaty vo výške 56 €, zmluvného úroku vo výške 47 % ročne zo sumy 200 € od 23.11.2015 do zaplatenia, zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 256 € od 23.11.2016 do zaplatenia, poplatku za upomienky 180 €, zmluvnej pokuty 33 € a trov konania. Skutkovo žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 105901135 z 23.11.2015 poskytol žalovanému úver vo výške 200 €, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrok spojený so spotrebiteľským úverom. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola vo výške 56 € a úrok vo výške 47 % ročne z poskytnutého úveru, termín konečnej splatnosti poskytnutého úveru bol medzi stranami dohodnutý na 23.11.2016. V zmysle všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru sa žalobca a žalovaný dohodli, že ak spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v zmluve, žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33 €. V zmysle všeobecných podmienok sa žalovaný zaviazal uhradiť žalobcovi za každú zaslanú upomienku čiastku 30 €. Žalovanému bolo zaslaných spolu 6 upomienok. Žalovaný doposiaľ neuhradil žalobcovi žiadnu sumu.

3. Súd vykonaným dokazovaním skutkovo ustálil, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 23.11.2015 uzavretá zmluva o úvere č. 105901135, v ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 200 € a žalovaný sa zaviazal úver vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov ako aj úrok spojený so spotrebiteľským úverom. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola vo výške 56 €, čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 28 %. Úrok bol vo výške 47 % ročne z poskytnutého úveru, čo v prípade riadneho splatenia predstavovalo sumu 94 €. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 350 € do 23.11.2016. Z čl. III. zmluvy súd zistil, že sa zmluvné strany dohodli na tom, že ak spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33 € a tiež sa zaviazal uhradiť veriteľovi za každú zaslanú upomienku čiastku 30 € do 5 dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu.

4. Súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1, § 2 písm. d/, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 5a ods. 1 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy a dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Konštatoval, že v závere zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je označená ako potvrdenie o spôsobe poskytnutia úveru, je uvedené, že spotrebiteľ svojim vlastnoručným podpisom potvrdzuje, že úver žiada poskytnúť zmenkou (v prípade poskytnutia zmenkou spotrebiteľ zároveň svojim podpisom potvrdzuje prevzatie zmenky). Keďže podľa zákona o ochrane spotrebiteľa je splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy zmenkou neprípustné, takýto právny úkon je neplatný, pretože odporuje zákonu. Pokiaľ právna norma určité správanie zakazuje, takéto konanie v skutočnosti nie je výkonom práva, ale protiprávnym úkonom. Výkonu práva, ktoré je jeho zneužitím, súdy nesmú poskytnúť ochranu, keďže takýto postup by bol v rozpore s ústavou chránenými právami. Na základe uvedeného, keďže ide o neplatný právny úkon, súd žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a keďže žalobca v tomto konaní úspešný nebol a žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

6. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania. Poukázal na skutočnosť, že so žalovaným uzavreli dňa 23.11.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou žalobca ako veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 200 €, že žalovaný výslovne v zmluve prehlásil, že úver žiada poskytnúť zmenkou a zároveň slobodne, vážne a zrozumiteľne potvrdil prevzatie finančných prostriedkov formou zmenky. Prevzatie zmenky žalovaným nie je sporné a žalovaný ňou disponoval tak, že žiadal vyplatiť zmenkovú sumu od žalobcu. Ak žalovaný po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný nebol donútený k podpisu zmluvy, bola si vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. Žalovaná svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdila svojim podpisom. Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Na podporu svojho tvrdenia odvolateľ poukázal na Rozsudok Súdneho dvora zo dňa 12.1.2006, zn. C-361/04 vo veci Claude Ruiz- Picasso a ďalší v. OHIM, podľa ktorého „priemerný spotrebiteľ vykazuje najvyšší stupeň pozornosti vo chvíli, keď si pripravuje a realizuje svoj výber medzi rôznymi výrobkami dotknutej kategórie.“ Citoval ustanovenie § 39 OZ a argumentoval, že žalovaný v zmluve o úvere vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere) a nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Zdôraznil, že žalovaný neuhradil ani ku dňu podania odvolania žiadnu sumu na úvere.

7. Žalovaný bol v odvolacom konaní nečinný.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 v spojení s ust. § 367 ods. 2 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP) bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok je predčasný a nepreskúmateľný.

9. V prvom rade z pohľadu odvolacieho súdu je potrebné uviesť, že strana sporu má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (§ 220 CSP). Úvahy súdu o skutkových ale aj právnych záveroch musí byť riadne

a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikali pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany účastníkov konania, ktorým je takéto rozhodnutie určené. Nie je sporné, že nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá zásah do práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Otázne ostáva, či zároveň ide o nesprávny procesný postup, ktorým súd prvej inštancie znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejma jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

11. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 M Cdo 9/2013). To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (porovnaj *Georgiadis c/a Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c/a Francúzsko* z 19. februára 1998). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

12. Odvolací súd považuje za určujúce pre nachádzanie práva, že vždy je potrebné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na zistených skutkových okolnostiach. Súd prvej inštancie sa však podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci so všetkými špecifikami charakterizujúcimi daný spor nevysporiadal. Z princípu práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu umožniť stranám sporu účinné uplatňovanie námietok a argumentov, ako i povinnosť súdu sa s týmito námietkami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie presvedčivo v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08) tak, aby odôvodnenie rozsudku malo náležitosti vyžadované ust. § 220 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu a z odôvodnenia rozsudku je však nutné vyvodiť, že v posudzovanom prípade súd prvej inštancie sa neriadil vyššie uvedenými pravidlami, čím založil jeho nepreskúmateľnosť. Je pravdou, že v rámci odvolacieho konania účinnosťou nového procesného predpisu Civilného sporového poriadku došlo k určitému posunu v právnej úprave snahou o zrýchlenie konania a snahou predísť priesťahom spočívajúcim v zrušovaní a vracaní vecí na súd nižšej inštancie, pričom dôvodom zrušenia bola často nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie. Nepreskúmateľnosť rozsudku však neznamena, že nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Aj pre odvolacie konanie platí, že musia byť zachované a dodržané princípy spravodlivého procesu. Ak totiž nastane situácia, že rozsudok v napadnutej časti má nedostatočné dôvody, je bez dôvodov alebo ide o dôvody chaotické, treba konštatovať, že nedostatok týchto dôvodov prináša porušenie práva na spravodlivý súdny proces, a je preto potrebné napadnutý rozsudok zrušiť. Odvolací súd totiž vzhľadom na nedostatok dôvodov nemôže posúdiť, či v tejto časti súd prvej inštancie vecne správne rozhodol.

13. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia patrí medzi vady konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva (konkrétne právo účinne sa brániť proti rozhodnutiu súdu) v takej miere, že došlo k

porušení práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Tým je naplnený dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

14. Odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o správnosti názoru súdu prvej inštancie, ktorý s poukazom na § 5a ods. 1 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy uzavrel, že splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy zmenkou je neprípustné, nakoľko je v rozpore so spomínaným zákonným ustanovením.

15. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že v danom prípade sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 200 € dohodnutým spôsobom - zmenkou, pričom ako vyplýva zo záverečnej časti textu spomínanej zmluvy, v prípade poskytnutia zmenkou spotrebiteľ svojim podpisom potvrdzuje aj prevzatie zmenky. V danom prípade bola zmluva potvrdená žalovanou (spotrebiteľom) dňa 23.11.2015.

16. Možno teda súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ sa žalobca ako veriteľ zaviazal plniť žalovanému úver v dojednanej výške formou zmenky, ide o dojednanie odporujúce zákonu, ktoré je z tohto dôvodu v zmysle § 39 OZ neplatné.

17. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie považoval právny úkon (zmluvu o úvere) za neplatný z dôvodu, že odporuje zákonu, a to konkrétne spomínanému ust. § 5a ods. 1 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z.z. Z odôvodnenia rozhodnutia však zároveň nemožno vyvodiť, na základe akých úvah súd k takémuto záveru dospel najmä za situácie, keď zmluva o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka je konsenzuálnym kontraktom, a teda pre vznik záväzku z nej postačuje dohoda zmluvných strán o podstatných častiach zmluvy, pričom veriteľ sa zaväzuje, že dlžníkovi predmet úveru poskytne na jeho požiadanie a dlžníkovi zo zmluvy o úvere vzniká právo úver čerpať.

18. Pokiaľ teda súd dospel k záveru, že úverová zmluva je neplatným právnym úkonom z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku bez toho, že by vysvetlil svoje úvahy, ako k takému záveru dospel, nemožno považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za presvedčivé.

19. Podľa ust. § 132 ods. 1 a 2 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

20. Znamená to teda, že žalobca musí v žalobe výslovne tvrdiť skutočnosti v rozsahu umožňujúcom jasné, určité a zrozumiteľné poznanie čoho a na akom skutkovom základe sa domáha. Pokiaľ preto v žalobe o plnenie žalobca uvedie sumu žalovanej pohľadávky a skutkovo nezameniteľne vyjadrí tiež právny dôvod jej vzniku, vymedzí tým predmet konania a jeho žalobu preto z hľadiska úplnosti opisu rozhodujúcich skutočností možno prejednať. Uvedenie alebo neuvedenie ďalších tvrdení už nemá bezprostredný vplyv na prejednatelnosť žaloby, ale význam len pre procesný úspech žalobcu v spore, a preto je potrebné ich od opisu rozhodujúcich skutočností vo význame osobitnej obsahovej náležitosti žaloby odlíšiť. V súvislosti s právnym názorom súdu prvej inštancie, pre ktorý zamietol žalobu, odvolací súd poukazuje na tvrdenie žalobcu, že žalovanému poskytol úver 200 € za dohodnutých podmienok a súd prvej inštancie tieto skutočnosti absolútne žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančný súd pochybil v tom, že bez akejkoľvek procesnej nevyhnutnosti vyvolanej či už popretím skutkových tvrdení žalobcu, namietaním existencie alebo obsahu ním predložených listinných dôkazov alebo uplatnením prípadných iných prostriedkov procesnej obrany žalovaným, spochybnil rozhodujúce tvrdenia žalobcu. Súd prvej inštancie tak urobil za stavu nespornosti žalobcom prezentovaných skutočností, žalovaným žiadnym spôsobom nenamietaným a nenapadnutým.

21. V prejednávanej veci súd konštatoval, že vzhľadom na to, že ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci a hodnota sporu neprevyšuje 1.000 € prejednal vec bez nariadenia pojednávania. Podľa názoru odvolacieho súdu práve nenariadenie pojednávania (za situácie, kedy sa žalovaný písomne nevyjadril v prejednávanej veci a nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu) viedlo k tomu, že súd nepoložil žalovanému základnú otázku pre spravodlivé rozhodnutie veci, a to, či reálne prevzal peniaze od žalobcu.

22. Otázka právneho posúdenia veci je úlohou súdu, preto pokiaľ súd prvej inštancie nezodpovedal, či žalobcovi nevznikol voči žalovanému nárok na plnenie, čo i len v čiastočnom rozsahu titulom bezdôvodného obohatenia, je potrebné jeho rozhodnutie považovať za predčasné. Treba mať totiž na zreteli, že aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán tak, aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Na daný prípad súd prvej inštancie bezpochyby opomenul nazerať takouto optikou spravodlivosti, keďže vo svojich úvahách nereflektoval, že tak výdatnú spotrebiteľskú ochranu, výstižnejšie povedané procesnú pomoc poskytol žalovanému za situácie, keď tento nenamietal proti nároku žalobcu žiadnym spôsobom, dokazovanie spochybňujúce výšku dlhu nenavrhol a doposiaľ nezaplátil žiadnu časť ani z istiny dlhu.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie rozhodnutie.

24. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude opätovne vo veci rozhodnúť s tým, že bude vychádzať z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tomto rozhodnutí a bude dbať o to, aby jeho odôvodnenie spĺňalo náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP, teda aby bolo preskúmateľné.

25. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

: Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 355 CSP).
Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 CSP).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov

od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).